

TOULKY Å UMAVOU - ÅŠDOLÅ• LOSENICE - III.

StÅ™eda, 21 Åºnor 2018

Z Vogelsangu, o kterém bylo minulé povídání, sjíÅºdíme opÅºt do údolí k Losenici. PokraÅºujeme po hlavní silnici. Zde se následnÅº objeví nÅºkolik osamocených domkÅº a informaÅºní cedule Å™míkÅº, Åºe jsme na KarlinÅº Pile. Osada Karlina Pila vz koupí louky Josefem Bienertem, majitelem pily na rezonanÅºní dÅ™míví na ModravÅº.

Ten zde vybuřoval v 2. polovinÅº 19. století malou pilu, která pÅ™emÅºla roku 1887 do majetku Kařon;perský Hor. Vedle pily vznikla dílna na výrobu zápalkových dÅ™mívek. Pracovalo zde 40 lidí. Po poÅºáru v roce 1903 jiÅº provoz neby obnoven. Na tomto místÅº byl postaven obytný dÅ™m, pozdÅºji hostinec. PoblíÅº stávala papírna a mlýn, dochovala se vřon;ak pouze kaple náleÅºející k mlýnu, bohuÅºel k ní je pÅ™místup omezený, je na soukromém pozemku. Pokud nebudeme odbořovat na KaiserÅº (ČísaÅ™ský) DvÅºr Åºi Bílý potok, dostáváme se k místu, kterému se Å™míkÅº U Wagnera Åº Wagnerka. Zde Åºil osamocen pan Vladimír Brettl. Narodil se v roce 1924 v Rořmitále pod TÅ™emřon;ínem. Byl nadřon;eným skautem, pÅ™ezdíváný AjagÅº. V roce 1942 se zapojil do protifařon;istického odboje. Technicky zdatný mladík krom jiného upravoval lidem radiopÅ™míjimaře pro pÅ™míjem zahraniÅºního vysílání a mÅºl jeřon;tÅº dalřon;í na zhotovení vysílařky. BohuÅºel, skupina, ke které patřmíl, byla roku 1944 prozrazena a Vladimír byl odvezen do Klatov na zdeřon;ím gestapu podroben velmi tvrdým výslechÅºm. Odolal psychického nátlaku i fyzickému násilí a jména svých spolupracovníkÅº z odboje nevyzradil. (A nebylo to rozhodnÅº snadné. Pracuji s kronikami, a vím i z vypravování pamÅºtníkÅº, Åºe klatovské gestapo bylo velmi obávané). BohuÅºel zarytým mlÅºením si Vladimír pro sebe vykoledoval trest smrti. Strávil pak 79 dní na Pankráci, jeho cela sousedila se smutnÅº proslulou sekyrárnou. Nařon;tÅºstí pÅ™mířon;el 5. kvÅ™ten 1945 a s ním i svoboda. Zkuřon;enost ovřon;em tvrdá. Pan Vladimír Brettl se po osvobození republiky opÅºt zařon;al vÅºnovat skautskému hnutí. Åºeasem se pÅ™mestÅºhoval do Strakonice, kde strávil vÅºtřon;arřon;í svobozivota. Pracoval na strakonickém letiřon;ti, aÅº uÅº jako pilot Åºi instruktor. Se svým vÅºtronÅºm, kterému Å™míkÅº osobní péro, nalétal 500 hodin. Slávu skautského hnutí pomáhal obnovit po roce 1968 i 1989. V dÅºchodu se pÅ™mestÅºhoval na Wagnerku, kde Åºil léta spokojenÅº se smeřon;kou psÅº, která se neustále rozřon;stala. Pro nÅºkoho podivín, pro jiné Åºádaný spoleřon;ník a vypravÅº.

V brzkých ranních hodinách mÅºsíce bÅ™ezna roku 2003 si vřon;iml Å™mídiÅº autobusu jedoucího od Rejšon;tejna poÅºáru. Chalupa na Wagnerce dýmala, mÅºla uÅº propadlou stÅ™echu, ve spáleniřon;ti leÅºel ohořmělý trám a pod torzo muřon;ského tÅºla. ZÅ™ejmÅº trám spadl panu Vladimírovi na hlavu, kdyžÅº chtÅº utéct z hořmícího pekla. Tak se uzav lidský Åºivot. Z Wagnerky zbylo torzo a i to se postupnÅº zmenřon;uje. S autem vyjířon;íme od Wagnerky pár metrÅº kopce a po Åºervené pak jdeme lesem. Jednu chvíli uÅº byla cesta mezi stromy hodnÅº úzká a myslela jsem, Åºe jdu řon;patnÅº. Pak se ale ukázalo svÅºtlo a s ním malá mýtinka. Vrátila jsem se pro syna a vnouřon;ka, kteřon;li o nÅºco pozadu a řon;li jsme vřon;ichni vpÅ™ed. Zírali jsme ohromenÅº na ruiny bývalého mlýna.

„Do anglického hororu„, napadla mne úplnÅº první myřon;lenka pÅ™mí pohledu na tuto scenérii a vzpomnÅºla jsem si na detektivky s Adamem Dalglieshem. První dojem se ale rychle vytratil a já si pÅ™medstavila, jak se sem, do naprosto odlehlých konřon;in, dostávali v zimÅº lidé za prací a jak potom museli po celodenní dÅ™mínÅº zdolávat zdeřon;í kopce, aby se dostali domÅº, do svých odlehlých a rozřon;ených samot.

Buzon;ná, tak se jmenovala osada, která tu stávala. Na informařon;ní tabuli, doplnÅºné historickými fotografiemi, se dozvídáme o minulosti osady. A co nám tabule „Å™míkÅº„? Podle starých map zde mohl být v 19. století mlýn, pila, brusírna Åºi dokonce sirkárna. Z knihy Tomářon;e Cihlářme „Pořon;umavské sirkárny„ je zÅ™ejmé, Åºe zde koncem 19. století Jan Vrhel, ÅºelízkaÅ™m na Riesenbachu, nabízel Åºelízka do hoblíkÅº, cylindry řon;as ochranná pouzdra na sirky, a jiné výrobky, které ponejvíce dodával do tehdeřon;í sirkárny Samuela Kohna do Horařon;ovic. Do dneřon;ní doby se dochoval mlýn s pozřon;statky lednice se zbytkem mlýnského kola a budova hydroelektrárny. K ponurosti místa pÅ™mispívá i nedostatek sluneřon;ního svitu, i za sluneřon;ého dne se sem dostane díky hustému lesnímu porostu minimum svÅºtla. Posuřon;te sami z fotografií atmosféru místa. PÅ™miznám se, Åºe se mi odtud nakor nechtÅºlo. ProstÅº - genius loci.

JenÅºe Åºas neúprosnÅº kvapil a tak jsme nasedli do auta a ujířon;dÅºli uÅº klidným úsekem k Åºervené. Za ta léta co js tÅºchto místech nebyla, se zmÅºnila situace. OÅºekávaný nápor turistÅº se nekonal, dÅ™mívÅºné cedule s nápisem „Zimmer frei„, které tu neumÅºle vyvedené stávaly v devadesátých letech, uÅº nadobro zmizely. Teřon; se tu, jak se zdá, dařon;mí ekologickému zemÅºdÅºlství. A tak tu místo cedule nabízející ubytování spatřmíji cedulku, která vyloudí úsmÅºv. Obrázek rozzuřon;ého býka doplÅºuje text „Ve stádu je býk, nevstupujte do ohrady, nebezpeřon;í úrazu„. Mít více Åºasu, mořon;ná bychom projeli vesnici jeřon;tÅº na řon;obr (Schondorf), je tam krásný dvÅºr Bajerov. Takhle sjířon;díme do údolí a syna pÅ™mekvapuje zdeřon;í prudké klesání. „UklidÅºuji„ ho tím, Åºe já tu v devadesátých letech díky zamÅºstnání zařon;ila pár jízd smrti. Tehdy ve staré V3S, za hustého snÅºření a se siln slabozrakým Å™mídiřon;em, jsme sjířon;dÅºli tenhle kopec. Studená okna auta se rychle zarosila, stÅºrařon;e nestařon;ily stírat padaj kdyžÅº v tu chvíli mÅºj obřon;lený spolupracovník prohlásil „Teřon; nevidím vÅºbec nic„. Ani já nevidÅºla vÅºbec r protoÅºe jsem strachy zavřon;mela oÅºi. Tehdy jsem pochopila význam řon;eni „na tachometru dvacet a v ořon;ích smrt„ dvacítkou jsme tedy nejeli, Å™mékla bych Åºe mořon;ná i desítkou. Se smíchem teřon; vzpomínám, ale tehdy mi bylo úzko. Ale d Amáliná údolí se prostÅº jinak neřon; z kopce nedostanete, aÅº jedete odkudkoliv. Je tu krásnÅº, ale prochozené to zde nemám a já pířon;í jen o místech, kde jsem skuteřon;nÅº byla. V Kařon;perských Horách na severní stranÅº kostela sv. Mikulářon;e je hrobka rodiny Simlick. Tady v AmálinÅº údolí stávala kdysi jejich sirkárna. Tolik dneřon;ní povídání. Z Kařon;perek jsme se vraceli domÅº pÅ™mes Suřon;ici. Malý usnul v autosedařon;ce, ale já nezapomnÅºla na mÅºj rituál, dá-li se to tak nazvat. Kdykoliv se vracím ze řon;umavy pÅ™mes Suřon;ici, nikdy nezapomenu pohlédnout na kapli AndÅºla Strářon;ce, která tvořon;mí výraznou dominantu mÅºsta. Stojí vysoko nad mÅºstem, na Otavou. Nejhezřon;í pohled na ni je z Hrádecké ul. u Tesca. ZÁroveřon; na mne padl i trochu splín. Budova suřon;ického Sola uÅº nestojí, vedle bývalého Sola jsou nÅºjaké obrovské objekty, které také vypadají „po smrti„, opodál stojí zanedbaná a opuřon;tÅºná velká budova suřon;ické porodnice. Druhý den vnouřon;ek na obrovskou

Ä•tvrtku namaloval mlýn z Buzošné. PÁ™ekvapilo mne, jaké detaily si zapamatoval. Bylo to milé. MIA